

HAVONKÉNT MEGJELENŐ TÁRSADALMI ÉS VALLÁSI KÉPES FOLYÓIRAT,
 MELYBEN MINDENEKELŐTT A KISUJSZÁLLÁSI REFORMÁLT EGYHÁZ HIVEIHEZ, DE MÁS HELYEKEN LAKOZÓ
 EMBERTESTVÉREIHEZ IS SZÓLTÖRÖK IMRE KISUJSZÁLLÁSI REF. LELKIPÁSZTOR, FELELŐS SZERKESZTŐ:

Csel. 20. 28. ViseljeteK gondot magatokról és az egész nyájról, melyben a Szentlélek titeket vigyázókká tett az Isten anyaszentegyházának legeltetésére.

Ap. csel. 20-24 Semmivel nem gondolok, az én életem is nekem nem drága, csak hogy elvégezhessem örömmel az én futásomat, melyet vettem az Ur Jézustól

Jézus Krisztus szavai: Máté 10. 40. A ki tégedet befogad, engem fogad bé; és a ki engem befogad, azt fogadja bé, a ki engemet elbocsátott.

A „SZERETET” VII-IK ÉVFOLYAMA.

Isten nevében!

Álmélkodással s a ma is csodákat előhozó nagy Isten iránti hálával tekintek vissza a hatesztendős multra, midőn most kis ujságom hetedik évfolyamának első számához az első betűket írom. Elmúlt hat év, hat esztendőben 72 hónap! Minden hónapban 100—120 koronára volt körülbelől szükségem, hogy kis ujságomat ki nyomathassam, képekkel is elláthassam, s széthordassam, megszátküldjem. Majdnem 8000 korona kellett ehhez a hat esztendő alatt. Honnan vettem én ezt, ki adta, ki segített meg vele? Te adtad, Mindenható Isten! Te munkálkodtál az én örömömről s egy gyülekezetnek lelki előmenetelére.

Mikor késő estéken, napi küzdelmei után irt a te szegény szolgád iróasztalánál, — aranyá s ezüstté változtattad tán éjszakai csillagok beragyogó fényét s szobám ablakán kegyesen beszórtad; nappal ha egy-egy csendesebb órák akadt s leültem dolgozni, írni egy néhány sort, mit senki sem parancsolt, csak az én szívem, s gyülekezetem iránti szeretetem: aranyá változott talán a nap sugárfénye, fehér papiromra verődött aranya? Így gyűlt tán az én kincsem, 8000 ezer korona hat esztendő óta a „Szeretet” céljára? Nem így, hanem a szivekre ragyogott le az égből csendes estén olvasgató, nappalicsöndben ujságom forgató hiveknek

szívére — a te kegyelmed, Uram, s a hivek szivéből jöttek a jó kincsek: az ezüst meg arany, 8000 korona!

Elgondolkozom, s naplóm, melybe kisujszállási lakozásom minden története minden napról fel van jegyezve, kinyitom . . . vizsgálódom a mult idők dolgai fölött . . . Istenem, milyen nagy idő szállt-repült el és mennyi munka, küzdelem folyt le, és mennyi remény, fellángolás — egyszer-egyszer kétség, csüggedés is zajlott a lelkemen-szivemen által azóta, mikor egy januáriusi napon, az 1905 esztendőben: Ábri Istvánné, meg Varga Zsuzsánna helybeli keresztyén asszonyok bejöttek hajlékomba s az első adományt tették a „Szeretet“-re: 60—60 krajcárt. Áldja meg őket az Isten! Az egyik azóta Amerikának Kanada tartományában eszi az önkéntes száműzetés kenyerét, a másik köztünk van. . . . Jött aztán az ő adományuk után annak a nagyszenvedő Daku Róza asszonynak adománya . . . s így tovább . . . És hány név, mennyi adomány, szivből jött drága kincs azóta! Gazdagok nagy adományai: Tóth János dr. akkori állam titkár 50 koronája, özv. Máthé Mihályné asszony 40 koronája, s a többi 20—10—5 K. Hejh de ennél is többet kaptam én sokszor, mikor egy-egy szegény öreg ember, ki alig lát 5—10 forintot egész esztendőben — ide ajánlott egyet, évi pénzkészlete ötöd-tizedrészét; vagy egy szegény kis iskolás gyerek, télen-fagyban énekelve hideg temető sirjai fölött, összegyűjtött néhány hatost s „Szeretet“-re adta Sok-sok boldog percemet, és szívem ellágyulását mindezeknek tapasztalása fölött, te adtad, jó Istenem! Szegény napszámos ember egy-két napig fát vágott valahol, a legnehezebb munka tán a világon,

s hozta a „Szeretet“-re keserves küzdelme díját. Idegen felekezetűek, megindulva lelkükben — pedig elsősorban hittestvéreimhez szóltam ujságomban, — száz koronákat hoztak az esztendő folyamán, pedig kis ujságomat templomi kathedrából tilalmazták, ki isátkozták idegen felekezet papjai a Krisztus nevében, amiért én hirdetem a „Szeretet“-et. Jött a pénz helyből, jött idegenből . . . Óh történnék csudák ma is és örökké az erős Isten keze által!

És dolgoztam, lehetőleg magam irva minden betűt kis ujságomba, 6 esztendőn át. Kicsinyeltek, csufoltak, vádoltak, elhagytak, ítétek felettem, galád módon veszemre is törtek, kikkel pedig jót tettem valaha, — de nem hagyott el az Isten! Ugy tetszik ebben a részben is Istentől van a „Szeretet.“ Ha Istentől nem volna, régen megszűnt volna.

Egynehány száz házban őrzik összegyűjtve, sok helyt be is köttetve; dicsekedése ez az én lelkemnek. Családok kincses helyén, öreg ládákban, komótok fiókjaiban, záros szekrények polcain, ott van a Szeretet. De mig odakerült, beszálltak tanulságai a szivekbe, a lelkekbe. Leirni is sok: körülbelül 210 ezer példányban jelent meg s ment szerteszét . . . tanítani, világosítani, vigasztalni, gyógyítani. Ime Názáretből is támadhat valami jó . . . Egy kunvárosnak parókiájából izengettem 210 ezer embertestvérem szivéhez. Áldassék az Isten!

Most neki indulok, mint cikkem kezdetén is irtam: Isten nevében, a hetedik esztendőnek!

Nem irok biz' én, mint eddig sem irtam: gyilkosságokról, furfangos csalásokról, a paráznaság ezer fifikájáról, millió áldozatáról, amikről

irnak az ujságok legnagyobb részben — hiszen az kell a mai világnak! — hanem irok Isten kegyelméről, Krisztusban megjelent szerelméről, áldott Szentlelkének munkájáról, mindig csak a jóról, csak az igazról és arról, a mi tiszta, a mi szent. Ha van még — pedig az én hitem az, hogy van! — ha van még, ki ilyeneket is szeret olvasni: hát álljon be a kis ujság olvasói közé.

Helyben küldöm továbbra is minden házhoz, vegyék szivesen az én kedves gyülekezetem hivei! Ha telik, segítsenek becses adományaikkal. Vidékre postán küldöm, 1 koronáért egy

évre. De ha ki többet juttathat, többet küldjön: nemes célt segít elő!

Indulj hát további utadra, kedves kis ujságom, ki szívem s lelkem kiáradó érzéseit, gondolatait viszed a megértő szivekhez-lelkekhez.

Indulj kedves kis ujságom, ki a világ összetartó, a mindent meggyőző keresztyén erény, a Szeretet nevét hordozod homlokodon. A merre szállsz, békességet, örömet fakassz — sziveket Istenhez fordíts . . .

Indulj hetedik évi utadra, minden példányszámodat áldó gondolatom, veled öszenőtt szívem mozdulása kíséri . . . . Légyen áldás a megjelenésed, ahova érkezel!

A Fáraó álma.

Ó-esztendő utolsó napján predikáltam erről. Sokrészben hatott reám, hogy ezt tegyem, egy nagyvárosi lelkésztársam költeménye, melyet valamely hangverseny keretében felolvasott ugyanezen dologról: a Fáraó álmáról. Hogy mi volt az álom, — a hét kövér tehén, meg a hét soványról, — a gyermek is tudja. Fentemlitett lelkésztársam aztán úgy magyarázta meg versében — nagyon is fellángolhatott a szive s piros tentával irt! — hogy a hét kövér tehén a sok jómódu, a sok gazdag ember, a hét sovány tehén pedig a sok szegény ember, ezek aztán el fogják nyelni amazokat majd a nagy világujjálakulásban, amit remélnek, várnak a sociáldemokrácia hivei. Én pedig azt hiszem, hogy lassanként a tudomány, az elvek csatájává lesz a gazdag és szegény között kiélesedett ellentétből folyó küzdelem. Lassan-szépen az állam és a társadalom elkövetnek mindent, hogy az igaz szegények, a jó szegények sorsán könnyítsenek, hiszen már eddig

is temérdek jótékony intézmény létezik s azok száma szinte óráról-óra-ra növekszik: másfelől meg a magyar népnek békességes érzülete, türelme, Isten akaratán megnyugodni tudása is megtermi gzümölcseit. Nem bomba-dobáló, nem utcasarkon leső orgyilkos, nem anarkista és nem petrolőr az én magyar népem! Sarkantyus csizmába szeretett az járni hajdanán, olyan taréja volt a sarkantyujának, mint a tenyerem — félmérföldre is elhallott annak a pengése. Ne aggódjál lelkésztársam és ne fess verseidben véres képeket, nem nyelik el a kövér teheneket a soványok; tudják ők azt, hogy magyar a magyarnak testvére, ha kövér, ha sovány, ha gazdag, ha szegény. És mert árva a magyar ezen a világon, halálos vétek is volna, ha egymást bántaná. Hiszen, ha atyátlan-anyátlan árvák egymásnak esnének, egymást törnék-rontanák, azt mondanók rájuk: biz' örültek ezek!

Hogy aztán én mit predikáltam, akkor,

mikor az ó-év történeteit, emlékeit már-már a mult nyelte bé; mit predikáltam Fáraó álmáról akkor, midőn az ó-év eseményei, dolgai csak úgy ködlöttek a lelkünk mögött, mint az álm körvonaltalan, boruló képei, — pár vonással ide vetem.

Mint pásztor, kinek a nyájra vigyáznia kell, elmondtam azt is, hogy a börtömésű jó esztendők után, melyek megtölték kamaráját, erszényét sok kun magyar gazdának, mondhatnám: gazdagnak szegénynek, kinek-kinek a maga sorsa szerint, — bizony jöhetnek „sovány tehének“, szűk esztendők. És beszéltem itt nem annyira a takarékos-ságról, mint inkább szűkebb értelemben arról az igénynélküliségről, mely a régi magyar gazdálkodónak erényei közé tartozott. Mikor nem lobogott annyi selyem, nem ragyogott annyi aranyékszer, mikor még nem párisi szabásu ampirruhák járták, hanem az egyszerűség. A tortánál is jobb volt a kásásbéles. Temetésekhez nem kellett 10—20 koszoru, meg négylovas halotti diszhintó... Minek oda ragyogás, ha a köny nem ragyog? — Erős meggyőződése, hogy ha igényeinket redukálnók egy kissé, tán egy-egy tál étellel kevesebbet tennénk a lakomák asztalára, és gyermekeinknél nem keritnénk ezrekbe az estaférungot, hiszen a történet beszél egy francia királyleányról, ki férjhez menvén, a kelengyéjébe 2 inget adott „ides király-anya“: — lendületet venne a közvagyonosodás — s mert a gazdag nemzet a hatalmas nemzet! — — ez töltene meg reménnyel szivünket jobb- s szebb jövőnk iránt.

Keservesebben zengő hurokat pengettem beszédemben azután. Elmondtam, hogy majdnem 300 testvérünket nyelt bé a sir szája az ó esztendőben. Különös-korán dörgött keleten az ég az elmúlt évben, még a tavasz pitymallása előtt; meg is mondta kántor-uram nagymamája: Sok jó gazda elhal ebben az esztendőben! Ugy is lett. Sok tekintélyes embere városunknak,

tért a temetőbe. Mennyi gyász! S itt el nem mulaszthattam, ki kellett arra terjeszkedni beszédemben, hogy a kálvinista magyar mélységes bánattal, de nem sirvajongva, versekbe szedve fájalmát, nem így siratja a halottját. Ugy fáj a lelke, hogy szinte mindennapi halottja neki az az egyszeri halott, de nem jabbékol; nemes megnyugvással, néma bánattal, lecsüggesztett fővel áll kedves halottja koporsójánál s odaadná mindenét, ha feltámaszthatná: de felséges méltósággal fogadja el Isten kezéből a gyászát s az Urral nem perel. Óh te nemes magyar nép, ha téged úgy ismerne a világ, mint a milyen vagy, a tenyere lenne a hintód.

A bün is sok ártatlanságot, ártatlanságtól boldog szívet, tiszta lélektől fényes orcát benyelt köztünk s mindenütt is a világon az ó-esztendőben. Sok szomorú eset rázta meg lelkünket; még Karácsony-ünnepünket se kimélte a minden boldogságot benyelni akaró keshedt Sátán.

Sok reményt, számítást, tervet, álmod nyeltek bé a csalódás sovány álmtehenei

Egyházunk, hazánk — Istennek hála! — állanak, hajh pedig egyiket a hitetlenség, másikat meg a ránk irigykedő, ellenséges nagy világ szeretné benyelni úgy, hogy még annyi hirmondónk se maradna, mint Merzeburg után, — s az anyaszentegyház falai úgy megomlanának, hogy földdel lenne egyenlő, s a helyét sóval beszórnák.

Pedig-pedig ugyan mi lenne az életből, ha a pokol kapui vennének Isten országán diadalmat!? Szeretnék egyszer erről predikálni, tán meg is teszem. De van még itt egy gondolatom. A babonás azt hiszi, hogy a mit álmodott, annak a fordítottja következik bé a valóságban. Jaj, ha megfordulna a Fáraó álma: még bővsbb esztendők jönnének reánk a jó esztendők után, hogy ne lenne szegénység; jólétnek örvendene a legutolsó ember is, még a

koldusnak is selyem lenne a kapcája; az orvos más pályára futna ina-szakadtából, a patikában halomra penészednék a diák-flastrom, a tetemtoldó, meg az ördögrugta angyalharapta gyökér; a kunlegények — üdezöld-lombu magas szálfák, a kunleányok a templom ékességére formáltatott alabástrom oszlopok lennének... átok-szitok helyett nyájas, szeretetteljes szavunk lenne

egymás előtt, Isten előtt meg imádságunk... jaj beh jó is, jaj beh szép is lenne!

Hogy így: győzne a rossz fölött a jó... becstelenség fölött a tisztaság, hitlenség fölött a hit, a „világ“ fölött a diadalmas Krisztus!

Adjad, Uram-Isten! Ezt csak Te teheted, véghez egyedül viheted!

Ujesztendei ének.

A ref. próba énekeskönyvből.

Isten legyen vezérünk.

Ez ujesztendőben.

Ujuljon meg reményünk

Az Isten nevében!

Csak új szívvél érhetünk

Szebb és jobb jövődöt:

Hozz reánk óh Istenünk,

Boldog új esztendöt!

* * *

Isten neve s ígéje

Zengjen a Sionban,

Ót szeresse, őt félje

Szívünk, a míg dobban:

Ő a mi nyereségünk.

Lelke éltet minket,

Isten légy segítségünk,

Áldd meg életünket!

Uram, a te szent kezed,

Ránk új áldást hintsen

Könnyet törülj, köss sebet,

Te kegyelmes Isten!

Vészt, csapást háritson el

Rólunk a te jobbod,

Jövel Isten, óh jövel!

Te viselj ránk gondot,

* * *

A te neved nap, paizs,

Óh Isten felettünk,

Az ragyogjon ránk ma is,

Ha hozzád esdeklünk.

Isten, áldd meg népedet

Javaiddal bőven;

Ujítsd meg kegyelmedet

Az új esztendőben.

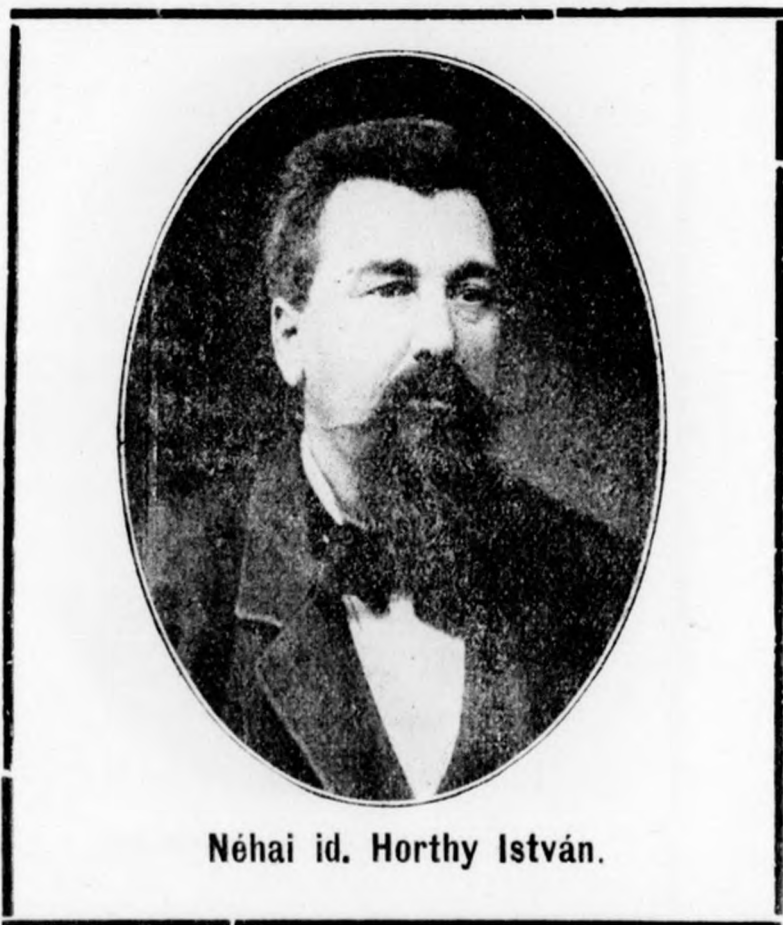

A mult és a jelen.

Egy nagylelkű embertől arcképét kértem egyszer, hogy sokszorosíttathassam kis ujságom számára, mert hogy sokan volnának, kik maguk előtt szeretnék látni arcza vonásait. Levelének tartalma, melyet kérésemre válaszul írott, ilyenféle volt: Én ugyan nem igen szeretem, hogy képmásomat sokan lássák-nézzék, vagy ép megőrizgessék, ez földi hiuság, de viszont nincs

nehezebb dolog rám nézve, mint egy szives kérés teljesítését megtagadni... És megküldte a fényképét. Ilyen érzületű, ilyen jellemű férfiak arcképét láthatják e szerény kis ujság lapjain kedves olvasóink. Az egyik néhaivaló id. Horthy István, a református egyház egykori nagy embere, a puritán lelkű nagy ur, a méltóságos ember ki bennünket egyszerű kálvinista papokat

így nevezett: Fiam! — S ezért mi őt nem tudjuk soha elfelejteni. Hogy ki volt ő községére, vármegyéjére nézve, s hogy fent az ország szívében is ösmerték nevét, nagy tekintélyét, erélyét, dolgait, munkásságát, nemes karakterét: nem írom le, ösméri ezt, tudja még mindenki és tudni fogják sokáig. Hogy egyházmegyénket a legnagyobb odaadással, szinte féltő gonddal vezette, igazgatta, hogy kebelbeli ekklezsiáinknak atyai jóakarója volt: szinte szófölsleg emlitenem. Nékem őfelőle különösen két dolog maradt meg emlékezetemben. Az egyik, a legközelebbi egyházmegyei gyűlésen hallám esperesünk ajakáról, — hogy az a nagyemlékü, az a nagy

Néhai id. Horthy István.

ember gyermekeit arra oktató s pedig nemcsak puszta szóval, hanem példával, tetteivel is, hogy az embernek maga s övéi iránti kötelességénél előbbvaló mindig a köz iránti s kivált egyháza iránti kötelességének teljesítése. Hajh, Istenem, de mást predikál a máii világ; ezzel ellenkezőt! A világ ezt predikálja: Csak magadért, csak magadnak élj. Gyűjts, ha más éhen hal-is. Törj előre rohanó lábakkal, dúlakodó könyökkel, — ha kell, taposs rá

más emberekre, csak hajts előre! Akárcsak a régi királyok-császárok tették, kik nem egyszer egymás holttestén, mint lépcsőfokon, léptek fel a trónra. — Nemes példája az önzetlen, a közért való küzdelemben ellángolt léleknek, vésődjél a lelkünkbe kiirthatatlanul!

A másik dolog, mit nem feledhetek, annak a férjéhez méltó nagy asszonynak óhajtása; a hitvestársé, ki még férje halála előtt porladásra ment a kenderesi sirbolt busfalai közé. Többször kifejezte élete folyamán, mert hiszen az ő uri házukban a puritán kálvinistaság levegője lengett, annak a szelleme lakott, — hogy őt, bár nem a mi hitünknek cseléde volt, ha egyszer utolsó álmra hajtja le fejét, a kenderesi református lelkész beszéde, imája kísérelje a végső nyugalomra; különben is annak a lelkésznek, mostani esperesünknek, élete, lényé sokszorosán összeforrott annak a családnak életével, ama család tagjainak lényével. Eljött aztán a szörnyű óra; a folytonos láztól, sok szenvedéstől összetört nagy uri asszony megpihent gyötrelmeitől. Gyászba borult a ház, gyászba borultak a szívek. És a hitves, bár szent volt előtte a boldogultnak emlékezete, óhajtása, rendelkezése, mégis — ime a kálvinista emberek emelkedett gondolkozása, jellegzetes felvilágosultsága, mely nem gyűlöl más felekezetet, nem akar más felekezetet háttérbe szorítani, más felekezet érdekeiben gázolni, szabadelvü bölcsességgel néz tul az ilyen alacsony korlátokon! ime, így szólt az a nagy ember: . . . „Nem fiam, csak hadd jöjjön a katolikus lelkész!” És ugy lett; a kenderesi lelképásztor csak ott a sirboltnál mondott néhány bucsuszót, inkább zokogta, hogynem mondta. Ime tudnának-e ilyet tenni a másik oldalról?! Én pedig ilyetén történeteket még sokat tudok, kálvinista szabadgondolkodás szép példáit, én, a ki pedig nem annyira szomorúsággal

mint inkább szájalommal tapasztalám nem is egy esetben, hogy midőn egy testvér-felekezet papjával közös egyházi szolgálatra hivatánk, amaz átallott egy gyászasztal mellé állni velem, mintha bizony nem ép olyan szolgálja volnék én az én Uramnak a Jézus Krisztusnak, akárcsak ő.

Idestova nyolc esztendeje, hogy id. Horthy István aluszik, de nekem él, él nekünk. Mintha most is látnók őt, mintha most is hallanók szavait. Nem feledhetjük!

Bizony a mi városunk, a mi kisujszálási ekklezsiánk s kiváltképen, amit olyan igen szeretett, — főgymnáziumunk, sokat vesztett az ő szeretetében is. Bizony előbb lennénk, ha ő élne ma is test szerint. De jaj csonton-velőn keresztül zeng a kálvinista ének: Az embereket te meg hagyod halni . . .

Dr. Horthy Szabolcs főispán,
egyházmegyei gondnok.

A másik férfiú kinek arcképét közre-

adjuk, a nagyemlékü ember fia: várme-
gyénk főispánja, egyházmegyei gondnok,
Dr. Horthy Szabolcs. Hogy jelen irásom
cimét magyarázzam: mit fentebb irtam, az
a mult; s mit most irogatok, az a jelen —
és adja Isten, hogy jövő is legyen, tündök-
letes jövő. Tudom fájna gondnokunk szerény,
nemes lelkének, ha a bár igaz-jót, mit lelkében-
szívében látunk — rendre sorolgatnám;
nem is teszem. Csupán az én szívem örö-
mét fejezem ki afölött, hogy nagyemlékü
atyja örökében, az egyházmegyei gondnoki
székben őt láthatjuk, ki, midőn a turkevei
egyházmegyei gyűlésen ünnepélyesen beik-
tattuk volt, — hogy, kifejezte, ha egy-
általán van szívében valami nagyravágyás,
ez hő vágya volt: az egyházmegyei gond-
noki tisztségben, melyben boldogult atyja
is munkálkodott, szolgálni az Isten orszá-
gának s a református egyháznak ügyét.
Óh áldja meg az ő szolgálatát az Isten,
mert akkor alszik nyugodtan a kenderesi
sírba ama nagyemlékü lakója, ha megérzi
porladó szívével, hogy az atyák ekklezsiája,
a tűzpróbákön átment Sion, mint ham-
vaiból meg élemedett fönix-madár, fennen-
szárnyal.

És viruljon a szép nemes család,
melynek egyik tagja a fejedelem oldalán
áll, a másik nagyragu katona, magas lét-
rafokán a földi méltóságnak, de még maga-
sabbján mindnyájuk a nemes szívjóságnak.
Az alvók, a porladók pedig aludjanak a
halottaknak szent békességében, siri
kriptájunk mellett ha a magyar kálvinista
ember lépteit meglasztva halk csendesen
elmegegyen, szive megdobban — s úgy halad
tovább!

Az életből.

Egy lelkész beszélte a következőket:
Egy hideg, zimankós téli estén, közel,
a karácsonyhoz, hazafelé vezetett utam, s

a mint mentem gondolataimba mélyedve,
az idő zordsága lelkemre is odanehezdedt.
Olyan leverőleg hatott rám a sok nyomor

és szenvedés melyet ama napon tapasztaltam. Vágytam haza érní, hogy elfoglaljam valami munkával magamat és elűzzem sötét gondolataimat. A mint siettem előre: utam egy kis ház kapuja előtt vezetett el, a hol úgy emlékeztem, jártam valami dolgozóban. A kis épületet, a mennyre a sötétben lehetett, jobban szemügyre vettem s akkor visszaemlékeztem, hogy ott egy szegény, de becsületes, családos varrónő lakik. Szinte önkénytelenül megállottam Ekkor hirtelen megnyílt az ajtó s én láttam, hogy a szegényesen öltözött gyermekek összebujva, valamit játszanak; az édesanya pedig egy alig pislogó gyertya fénye mellett, nagy sietséggel varr. Szinte ide-oda mozgott a tű a kezében, oly gyorsan dolgozott.

A kép — a mit láttam — meghatott. Benyitottam a kis szobába. A nő szinte felrezzent, hogy háborgatják. Egy pillanatra abban hagyta a munkát. Mikor megismert: felállott és illedelmesen köszönt szegényes

hajlékában. S aztán így szólt: Bocsánatot kérek, hogy tovább dolgozhassam. Munkám sürgős. Meg aztán a gyertya mindjárt el alszik s fájdalom — *nincs másik.*“

Ezek a szavak mély hatást tettek rám, a miket később sem tudtam elfelejteni. Mintha hatalmas ütést éreztem volna, a mi lelkemet kábultságából felrázta. Isten nem csak a szegénységet mutatta nekem, hanem e szegény varrónő által üzenetet is küldött nekem. Eszembe jutott az Ur szava: Munkálkodjatok míg nappal vagyon; mert eljő az éjszaka stb.

Csak egy életünk, időnk van nekünk is. Sietnünk kell; fel kell használnunk azt. Ki tudja, vajjon mikor ég le a mi gyertyánk is? S aztán, ha a világosság leégett: sötét lesz. Ha az életnek itt vége, akkor már semmin se lehet változtatni, javítani! Gondold meg ezt kedves testvérem, amikor felkelsz és amikor lefekszel.

A kisujszállási hivek adományai az 1911. esztendőben.

1. Harangállványra gyűlt 3411 K. 44 f. (Ez összegnek felét se költöttük el, a harangállványokat megcsináltattuk s 1800 koronányi összeg kamatozik vagy a templom egyéb részeinek rendbehozására, vagy esetleg — a mi kívánatos lenne — templomunknak fűtési szerkezettel ellátására)	10. Gönczi Sándor egyh. fentartásra — — — — — — 200 »
2. Építőmunkások adománya árva-iskolások számára 5 K.	11. » » » gimn. ösztöndíj — — — — — — 200 »
3. Csegey János gimn. ösztöndíj-alapja — — — — — 1000 K.	(E három utóbbi adomány Gönczi Sándor és felesége: Pápai Juliánna aranylakodalmuk emlékére adatott.)
4. Özv. Witz Mártonné gimn. ösztöndíj-alapja boldogult férje emlékére — — — — — 600 K.	12. Az „Uri zenekar“ adománya orgona-alapra — — — — — 68 K. 31 f.
5. Özv. Mohácsi Lajosné adománya árva-iskolások javára 20 K.	13. Pásztohai Zsigmond org.-a. 2 »
6. Építő-iparosok adománya árva-iskolások javára — — — — — 15 K.	14. Özv. Kürti Elekné » 10 »
7. Gazda-ifjak orgona-alapra 90 K.	15. Márta Józsefné templomi padokra — — — — — 10 »
8. Péntek Istvánné » » 10 »	16. Sz. Máté Albert — 10 »
9. Gönczi Sándor presb. orgona-alapra — — — — — 200 »	17. Özv. S. Tóth Pálné urvacsorai bor beszerzésére — — — — — 100 »
	18. Néhai özv. Takács Ferencné emlékére fia Takács Áron templom rendbehozására — — — — — 80 »
	19. Id. Balogh József, boldogemlékü neje: Szabó Zsófia emlékére, templom] céljaira — — — — — 200 »